

BÍLÁ KŮŽE

Na náhorní planině pralesa, asi míli od pobřeží, vztekle pobíhal starý opičák Kerchak. Mladší členové opičího kmene, aby unikli jeho zuřivosti, vyšplhali do vrcholků vysokých stromů. Raději své životy svěřili větvím, které je sotva mohly unést, než aby byli v dosahu rozzuřeného Kerchaka. I velcí samci se rozutekli a zpozvzdálí jen sledovali, jak Kerchak bije mladou samičku, která se ve větvích neudržela a sklouzla takřka k nohám vztekajícího se opičáka.

Potom Kerchak spatřil Kalu, vracející se s mládětem z výpravy za potravou. Netušila, že Kerchak zuří, teprve v poslední chvíli byla varována pískáním svých družek. Ihned se dala na zběsilý útěk. Ale Kerchak jí byl v patách. Kala v úzkosti udělala velký skok, který opice provedou jen v největším nebezpečí.

Skok se jí podařil, když se však zachytila kmene, náhlý pohyb uvolnil slabé ručky jejího mláděte, jež se jí dosud křečovitě drželo kolem krku. A tak nešťastná Kala spatřila, jak se mládě převrací ve vzduchu a padá k zemi.

S výkřikem se Kala vrhla za mládětem. Nedbala nebezpečí, které jí hrozilo od Kerchaka. Ale když sebrala mládě a přivinula jeho tělíčko k hrudi, bylo již mrtvé.

Kala žalostně skučela a malé tělíčko tiskla k sobě. Kerchak ji nechal na pokoji. Se smrtí mláděte zmizel i jeho záchvat hněvu.

Kerchak byl obrovský veleop. Vážil víc než tři sta padesát liber. Měl nízké, dozadu ustupující čelo, oči malé a těsně přilehlé k hrubému, plochému nosu. Uši měl dlouhé a tenké, ale menší než ostatní opice. Pro svou mohutnou sílu a zlou povahu se stal nejmocnějším z celého kmene Opů. V rozlehlém pralesu nebylo opičáka, který by s ním chtěl zápasit, ani žádné jiné zvíře by se ho neodvážilo znepokojoovat. Jedině slon Tantor se Kerchaka nebál. Naopak, když Tantor zatroubil, Kerchak chvatně se svými druhy šplhal na vysoké stromy.

Kmen opic, kterému Kerchak vládl, se dělil na šest sedm rodin. Všeho všudy s mláďaty jich bylo asi šedesát.

Kala byla ženou samce, který se jmenoval Tublat, což v opičí řeči – a nepochybujeme o tom, že i opice mají svou řeč – znamená Pře-ražený nos. Mládě, které se zabilo, bylo jejím prvním, neboť Kala byla teprve devět deset let stará. Její kulaté vysoké čelo naznačovalo vyšší inteligenci. Zřejmě také proto měla větší schopnost mateřské lásky i mateřského žalu. A přesto to byla jen opičí matka, druh opice, která se velmi podobá gorile, ale je inteligentnější. Tato inteligence ve spojení se strašnou silou goril činila Kerchakův opičí národ nejobávanějšími obyvateli pralesa.

Když opice poznaly, že Kerchakův hněv pominul, slezly ze stromů a pokračovaly ve svém hravém zaměstnání, z něhož byly vyrušeny. Mláďata si hrála a škádlila se, některé dospělé opice ležely na měkké podušce odumírající vegetace, jiné převracely spadlé větve a kusy země, pátraly po broucích, kteří byli částí jejich potravy. Další opice hledaly po okolních stromech ovoce, oříšky, malé ptáčky a vajíčka.

Asi po půlhodině Kerchak pištěním svolal všechny dohromady a vyzval je, aby ho následovali. Pak vyrazil směrem k moři.

Opice putovaly většinou po zemi, využívaly stezky slonů, kteří v bludišti křovin, popínavých rostlin, lián a stromů praráželi široké cesty. Když opice kráčely, pohybovaly se nemotornými, kolébavými pohyby, podpírajíce se svými zavřenými pěstmi a pohupující těly kupředu. Ale když se musely prodírat stromovím, pohybovaly se rychleji. Přeskakovaly totiž z větve na větev s čilostí menších druhů opic. A po celou tu cestu Kala nesla své mrtvé mládě těsně přivinuté k hrudi.

Bylo krátce po poledni, když dosáhly hřebene, z něhož bylo možno přehlédnout pobřeží, kde stála malá chata.

Kerchak již viděl několik svých druhů, kteří byli usmrceni hlučným zvukem, jenž vycházel z malé černé hůlky. Vlastnila ji podivná bílá opice, která žila v onom nevídaném doupěti. A Kerchak si umínil, že se musí té hůlky zmocnit a prozkoumat vnitřek záhadné jeskyně. Velice si přál přemoci to bílé zvíře, které nenáviděl a kterého se obával. Proto sem často se svým kmenem přicházel a stále cíhal na chvíli, kdy se ta falešná bílá opice nebude mít na pozoru.

Dnes po muži, který obýval chatu, nebylo ani stopy. Ale z místa, kde se opice zastavily, bylo vidět, že dveře chaty jsou otevřené. Pomalu, opatrně a bez hluku se opice blížily džunglí k chatrči. Nebylo slyšet ani jejich obvyklé mručení, neboť malá černá hůlka je naučila být tiše, aby ji neprobudily. Konečně proklouzly opatrně až k samým dveřím a nahlédly dovnitř.

Uvnitř doupěte spatřily onu podivnou bílou opici. Seděla u stolu, s hlavou položenou na jeho desce a pohrouženou do dlaní. Na loži ležela další postava přikrytá plachtou a z malé hrubé kolébky se ozýval tichý pláč.

Bez nejmenšího hluku vstoupil Kerchak dovnitř a příkrčil se k útoku. Vtom John Clayton vzhlédl a zděšeně vyskočil. Otupělý zoufalstvím zapomněl zavřít dveře a teď byl ztracen. Ke zbraním nemohl a...

Kerchak vykročil kupředu, popadl bílého muže a drtil jej ve svém objetí.

V té chvíli v místnosti zesílil podivný žalostný zvuk. Veleop potočil hlavu a uvolnil své paže. Mrtvé tělo Johna Claytona se sesulo k zemi.

Ale dřív než Kerchak postřehl, že v místnosti je ještě jeden živý tvor, zaslechla pláč Kala. Přiběhla ke kolébce, v rychlosti popadla dítě do náruče, a aniž jí v tom mohl Kerchak zabránit, vyrazila ven ze dveří a prchala do pralesa.

Než se Kala ujala plačícího dítěte, musela upustit mrtvé tělo svého mláděte a to spadlo do kolébky. Proč? Hlas živého mláděte vzbudil v ní patrně nové mateřské city. Mnohem vřelejší než k mláděti mrtvému.

Vysoko ve větvích mohutného stromu tiskla Kala křičící dítě ve svých loktech, a brzy potom pud mateřské lásky, který ovládá jak lidi, tak i zvířata, ovládl i dítě, nerozumějící ještě rozdílům mezi člověkem a opicí. Chlapec ztichl.

Teplo náruče a chlácholivé mručení opičí matky překlenuly rozdíl, který byl mezi nimi, a syn anglického lorda a anglické šlechtičny usnul na rukou – veliké opice.

Mezitím si opice, které zůstaly v chatrči, prohlížely celé to lidské doupě. A když se Kerchak přesvědčil, že Clayton i žena na lůžku jsou mrtví, věnoval svou pozornost pušce, která visela na stěně. Po této smrtonosné hromové hůlce toužil po celé měsíce, ale teď když ji měl v dosahu, chvíli váhal se jí dotknout. Pak přece jen

pomalou zdvihl obrovskou tlapu a na lesknoucí se hlaveň si sáhl. Okamžitě však ucukl a začal chvatně pobíhat po místnosti. Kolébal přitom svým ohromným trupem ze strany na stranu, vydával hluboké chrčivé zvuky, občas přerušované pronikavým skřekem. Kerchak si tak dodával odvahy. Několikrát se dotkl pušky, několikrát opakovaně pobíhal po chatrči, až konečně pušku strhl. Když viděl, že mu neubližuje, začal ji zkoumat blíže. Dotkl se mušky, pažby a nakonec i spouště.

A tu se ozvala ohlušující rána. Opice se v úzkosti hrnuly ven, padaly přes sebe a vyděšeně skučely.

Kerchak byl také vystrašen. Tak vystrašen, že zapomněl odhodit původce strašného výbuchu a vyrazil ze dveří, svíraje zbraň pevně v ruku. Když proběhl veřejemi, zachytila se muška pušky o kraj dveří, otevřených dovnitř, takže se za prchající opicí zaklaply.

Když se Kerchak nedaleko chatrče zastavil a shledal, že stále ještě drží pušku, upustil ji na zem, jako by držel kus rozžhaveného železa. A nikdy se ji už nepokoušel nalézt. Střelná rána ho příliš zastrašila. Byl přesvědčen, že strašná hůlka bude jen tehdy bezmocná, když zůstane sama.

Uplynula skoro hodina, než se opice odvážily vrátit k chatrči, aby pokračovaly ve svém pátrání. Dveře však byly přiražené tak pevně, že se nemohly dostat dovnitř. Clayton totiž zhotovil petlici velice obratně, a když Kerchak vyrazil ven, dveře dokonale zaklaply.

Opice se ještě chvíli potloukaly kolem chaty, ale žádný otvor, kromě okna, jež bylo pevně zamřížováno, nenašly. Proto se zase odkolébaly do hlubokého lesa na náhorní plošinu.

Kala dosud nesestoupila ze stromu se svým novým bílým

mládětem, ale teď ji Kerchak volal, aby se k nim připojila. V jeho hlasu už nezazníval hněv. Proto se Kala svezla lehce po větvích dolů a přidružila se k ostatním, aby se s nimi vrátila do pralesa.

Ty opice, které se pokusily prohlédnout si Kalino nové dítě, zahnela hned na útěk vyceněnými tesáky a hlubokým, hrozivým vrčením, kterým jim dávala výstrahu. Když ji však později ujistily, že mu nechtějí ublížit, dovolila jim přiblížit se. Ale jejího chráněnce se nesměly dotknout. Kala se přesvědčila, že nové dítě je jemné a křehké, a tak se obávala, že by hrubé ruce jejích družek mohly malému stvoření uškodit.

Celé to její putování a šplhání se změnilo v těžkou, namáhavou práci. Kala se pamatovala na smrt vlastního mláděte, a proto nové dítě na své hrudi stále přidržovala. Jiná mláďata cestovala na zádech svých matek, objímala rukama jejich šíje a zastrkovala nožky pod jejich ramena. Kala však držela malého lorda Greystokea pevně přivinutého k tělu, kde se jeho malé ručky zachytily černé a dlouhé srsti. Kala již jednou viděla, jak jí dítě spadlo ze zad a zahynulo. Nechtěla, aby se to opakovalo.

Svého chráněnce Kala opatrovala s nečekanou něžností. Divila se však, proč neroste, proč je stále tak slabý a zdaleka ne tak čilý jako děti druhých opičích matek. Uplynul skoro rok od té doby, kdy se k ní dostal, než se naučil sám chodit. A pokud jde o šplhání – uff, jak byl neobratný!

Kala velice často se starými samicemi uvažovala o svém bílém mláděti. Žádná z nich nemohla pochopit, jak je možné, že tohle dítě je tak pomalé a neschopné pečovat samo o sebe. Vždyť si nedovedlo nalézt samo potravu. A kdyby opice věděly, že dítěti bylo již třináct měsíců, než se dostalo Kala do rukou, byly by jistě usoudily, že tahle bytost je naprosto neschopná života. Mláďata jejich

kmene ve dvou třech měsících vypsěla víc než tento malý cizinec za dvacet pět měsíců.

Tublat – Kalin manžel – byl vším znepokojen, ale protože Kala dítě stále opatrovala, nemohl mu ublížit.

„Z toho nikdy nebude velká opice,“ snažil se ji přesvědčit. „Budeš ho muset stále nosit a opatrovat. Co z něho bude mít kmen? Nic. Bude jen břemenem. Nech ho klidně spát v trávě.“

„Nikdy, Přeražený nose,“ odpověděla Kala. „I kdybych to mládě musela nosit celý život!“

Tublat tedy šel za Kerchakem. Chtěl, aby on donutil Kalu vzdát se bílého mláděte. Ale ani Kerchak nepořídil. Kala hrozila, že raději opustí kmen, nedají-li jí a jejímu dítěti pokoj. A poněvadž kmen nechtěl Kalu ztratit, už ji víc neznepokojovali.

A tak malý Clayton, lord Greystoke, zůstal příslušníkem kmene. Kala mu dala jméno Tarzan, což v řeči opic znamenalo – Bílá kůže.

